

5. POGLAVLJE

Gdje je Modni Mačak kad ga čovjek treba? U kontejneru?

Isplanirala sam ponijeti sa sobom svu ljetnu odjeću, ali takve baš i nema jer je dana Anji u nasljedstvo. Da moljakam mamu da ode u minus?

– Mama? Možemo li razgovarati? – priđem joj dok ravna kosu.

Prestravljeno me pogleda.

– Jesi li trudna?

Isuse Bože! Zar ne zna da sam ja kršćanski odgojeno dijete? Pa, ona me odgojila!

– Naravno da nisam! – odgovorim povrijeđeno. – Samo sam te htjela zamoliti da mi daš novaca...

Smireno se vrati svojim frizerskim vještinama.

– Za što ti treba?

– Pa, htjela bih si kupiti nešto novo, da se ne osramotim pred tetom odjevena u stare krpe...

Trgne se. Znala sam da će trik sa sramoćenjem upaliti! Naime, moja vam je majka poprilično osjetljiva na tuđe mišljenje. Ona bi radije gladovala i priuštila si tretman u najboljem kozmetičkom salonu nego se svojevrijedno prepustila kvartovskom frizeru.

– Aha, OK. Evo ti 300 kuna i da mi nisi kupila ništa u stilu Paris Hilton!

Vratim se u sobu sa smiješkom na licu. Što mi je ono potrebno?

Sastavim popis u glavi: kupaći kostim, japanke, šešir, naočale, torba XXL veličine, to se podrazumijeva. Traper hlačice, neću valjda hodati u pareu. Majica kratkih rukava - bilo bi poželjno da ne hodam u potkošulji. Lepršava haljinica, ah, Bože moj, svi smo čuli onu 'djevojke u ljetnim

haljinama volim'. Dakle, bankrot me čeka već nakon kupovine za plažu. A doći u prijestolnicu dalmatinskih galebova odjevena u prošlogodišnju haljinu, bila bi sramota za sve ponosne Zagrepčanke!

Dohvatim mobitel, kojemu je majka nadoplatila račun pa ga prebacujem iz ruke u ruku. Uvijek to radim dok razmišljam - mora da mi zračenje pomaže ili tako nešto.

Naravno! Utipkam broj i čvrsto zažmirim. Javi se, molim te se javi.

– Halo? – javi se muški glas koji pripada mome najbližem pretku.

Tati je ova uloga otopila ledene okove na srcu kao što to globalno zatopljenje čini santama na Antartici.

– Bok, tata! Kako si?

– Nora, dušice! Odlično sam. Baš sam na probi i ova uloga kao da je pisana za mene. Kako si mi ti?

– Ide. Imam malih putnih poteškoća, ali valjda ću ih uspjeti riješiti...

– Da? Što je bilo? – suosjećanje; nitko nije imun na njega.

– Ma, brine me odjeća koju ću ponijeti... Znaš, nemam je baš puno, a i sram me doći u krpama... Ali dobro, valjda će mi mama posuditi nešto...

– Ne dolazi u obzir! Reći ću mami da ti da novaca. Hoće li, hmh, 500 kuna, recimo, biti dovoljno?

– Oh, to stvarno nije potrebno...

– Kako nije? Neće moja kći hodati u haljinama iz devedesetih! Oprosti, redatelj me zove. Čuvaj mi se pa se čujemo.

– Bok, tatice!

Znate, možda i nisam novi Einstein ili Tesla, ali u manipulacijama mi nema ravnih.

6. POGLAVLJE

Dvanaesti je sat prije puta i kako rabljeni, tako i netom kupljeni komadi odjeće razbacani su po mom krevetu. OK, ljubičasta majica u stilu Paris Hilton pod krevetom je u praznoj kutiji maramica u slučaju da mama upadne u sobu.

Pogledam na taj kolaž na žutoj podlozi pokrivača. Čovjek bi pomislio da sam na ulazu u pubertet, a ne na izlasku iz njega s obzirom da sam kupila veelike crne naočale s kojima izgledam kao muha i totalno cakanu majicu s Mickey Mouseom.

Pitanje je kako bih pola garderobe trebala nagurati u kofer veličine kutije za čizme? Možda da ponesem onu planinarsku naprtnjaču koju mi je mama kupila kada je prije pet godina imala inicijativu da će cijela obitelj svake nedjelje nakon mise ići na grah na Sljeme? (Moram li spomenuti da smo otišli samo jednom jer se mami gadilo rukovati se s nepoznatim ljudima, a tata je sjedio na WC-u do utorka?!)

Sažalno pogledam svoju prtljagu sažalivši se pritom zapravo nad samom sobom. Ovo je očiti dokaz da nitko u obitelji ne polaže u mene nikakve nade. Naime, majka je uzela veliki kofer za posebne prilike jer ona putuje u Split kao 'supruga glavnoga junaka idućega najnagrađivanijeg hrvatskog filma', a Anja pak putuje u nogometni kamp kao 'mlada nada hrvatskoga ženskog nogometa'.

Zar je spremačica/kuharica/konobarica/posvuduša manje vrijedna od ženske nogometašice?